

*poet Sandu Cătănean din Bonțida, Cluj
„Cel care vine din brazi”*

„Bucură-te, pământ românesc!”

Iată că Părintele Ionel Rusu „recidivează” în a cocheta cu Muza prozodiei, editând un nou volum de poezie, a cărui titlatură, „Bucură-te, pământ românesc!”, ne duce cu gândul la „rugăciunea în picioare” a credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, respectiv un acatist prin care se cere „mijlocirea Sfinților pe lângă Dumnezeu”, dar, din creația sa poetică, rezultă că Părintele solicită mai degrabă aici, în vers, mijlocirea Sfinților față de cititor, pentru mai buna înțelegere a meditațiilor, precum și pentru mai profunde percepere a simțămintelor poetice ale domniei sale.

Spre lauda sa, Părintele Ionel Rusu închină realizarea sa poetică unuia dintre cei mai de seamă duhovnici martiri ai poporului român ortodox, Părintele Constantin Galeriu, de la a cărui naștere a trecut, iată, un secol.

Volumul conține un număr de cincisprezece creații poetice, al căror conținut este îndeobște închinat sfântului pământ românesc, dar și credinței milenare ortodoxe a acestui popor, uneori înstrăinat din cauza vicisitudinilor vremurilor, cum spune preotul-poet în „Balada românului înstrăinat”.

Fiind „Anul Centenarului Unirii de la 1918”, nu se putea, așa cum se cuvine oricărui patriot român, ca versurile să nu conțină și un poem dedicat acestei mari realizări istorice a poporului român, motiv pentru care preotul-poet scrie și poemul „De la 1918”.

Așadar, într-un mănunchi restrâns de poeme, preotul Ionel Rusu reușește să îngemăneze personalitatea unui mare duhovnic al poporului român cu iubirea sa de glie, precum și cu o mare și importantă omagiere istorică.

Datorită acestor cuprinderi, precum și datorită indiscutabilului patos poetic pus în conținutul versurilor sale, merită ca acestui volum de poeme cititorul să-i acorde atenția cuvenită, căutând a-și însuși ideile și determinarea patriotică pe care le conține.

Volumul debutează cu un „cuvânt al autorului”, în care acesta îndeamnă poporul român la o iubire necondiționată a neamului său, a Patriei sale și a acestui pământ sfânt, pe care avem bucuria să ne fi născut, dar și un pios Omagiu adus celui care, citez:

„În calitate de fost student și doctorand al său, cu toată recunoștința și considerațiunea, închin acest volum de versuri intitulat „Bucură-te, pământ românesc!”, vrednicului de pomenire Părintele Galeriu.”

În poemul-omagiu, autorul reușește să descrie poetic uluitoarea viață și trăire duhovnicească ale Părintelui Constantin Galeriu, precum și marile vicisitudini și cumplite suferințe pe care acesta a trebuit să le îndure din partea unor conaționali care...

*„Până ce îl condamnase
La ani grei de închisoare,
Sub regimul de teroare.
Noaptea ni l-au arestat,
Frații mari că l-au trădat,*

Menținând „ritmul” intenselor trăiri patriotice și duhovnicești-poetice, autorul compune un „acatist pământului românesc”, respectiv poemul „Bucură-te, pământ românesc!”, poem în care parcă ar vrea să ceară iertare pământului românesc pentru anumite fapte, dar îl roagă a fi bucuros pentru multe altele, demne de a fi lăudate. Citez:

*„Bucură-te, pământ preasfânt, care ești îndrăgit și ajutat de mulți,
Bucură-te, pământ paradisiac, care devii îmbelșugat prin rugăciunile Maicii Preacurate,
Bucură-te, pământ misterios, care încă mai tănuiești comori de aur și de argint,
Bucură-te, pământ înroșit, pentru care ostașii și-au dat viața ...”.*

Apoi, într-o tiradă patriotică specifică sângelui clocotind moldovenesc, autorul își aduce contribuția de preot-poet al meleagurilor românești, continuând cu poeme de suflet, poeme de îndemn patriotic, certându-și concetățenii nedemni de acest pământ în poemul „Țara mea, azi”. Citez:

*„Mamă ai cărei fii s-au îmbrăcat cu veșmântul străinătăților,
Cetate cu spărturi prin care intră și ies oamenii de hârtie,
Codru de aramă sluțit de pădurari prefăcuți,
Grădină năpădită de spinii neiubirii de neam,
Tu ai ajuns astăzi, Românie!
Și iar pe Cruce mi te-au pus ...”*

Continuă, oarecum „spășit”, în poemul „Cine ești, Românie?” cu cealaltă fațetă a românului, fațeta românului iubitor de glie, citez:

*„Mamă care mă primești de la început în pânțelele tău,
Pământ în care mă împărtășesc de primul răsărit de soare,
Casă ce mă adăpostești de oamenii răi, de când mă știu pe lume,
Aer pe care-l respir fără bani,”*

Ei, ... cu „una caldă, alta rece, vreme vine, vreme trece...”, cum duios mi-a venit acum să parafrazez o infimă parte a nemuritoarelor versuri eminesciene, autorul nu-și dezmințe sub nici o formă iubirea sa pentru neamul și pentru Patria sa, reușind să pună armonios în versuri – de o sensibilitate înduioșătoare, uneori, de o dulce-amară revoltă, alteori – o gândire pe care mulți dintre noi ar trebui să ne-o însușim fără echivoc și fără temeri, cu conștiința faptului că „soră-ți este glia și mamă România”.

Recomand cu căldură cititorilor lecturarea cu „grijă” a acestor poeme, nu superficial, nu pom-pieristic, ci alăturând sufletul lor versului înălțător-patriotic pe care autorul îl stăpânește dintr-un impuls poetic patriotic-duhovnicesc, pe care, spre lauda sa, nu s-a sfiit a și-l pune în „bătaia atenției publice”, dorind ca și pe această cale să-și aducă contribuția nobile la o mai mare dragoste de țară a compatrioților săi creștini ortodocși, și nu numai a lor, ci a tuturor cetățenilor acestei țări, care au dobândit o conștiință suficient de puternică de iubitori ai pământului pe care mamele lor i-au adus, sub oblăduirea lui Dumnezeu și cu grija celor în mijlocul cărora au ajuns să conviețuiască!

Îl felicit pe autor pentru apariția acestui volum și îl îndemn a continua menirea de mânăitor de condei în slujba binelui, a frumosului și a iubirii necondiționate de Patrie!

